

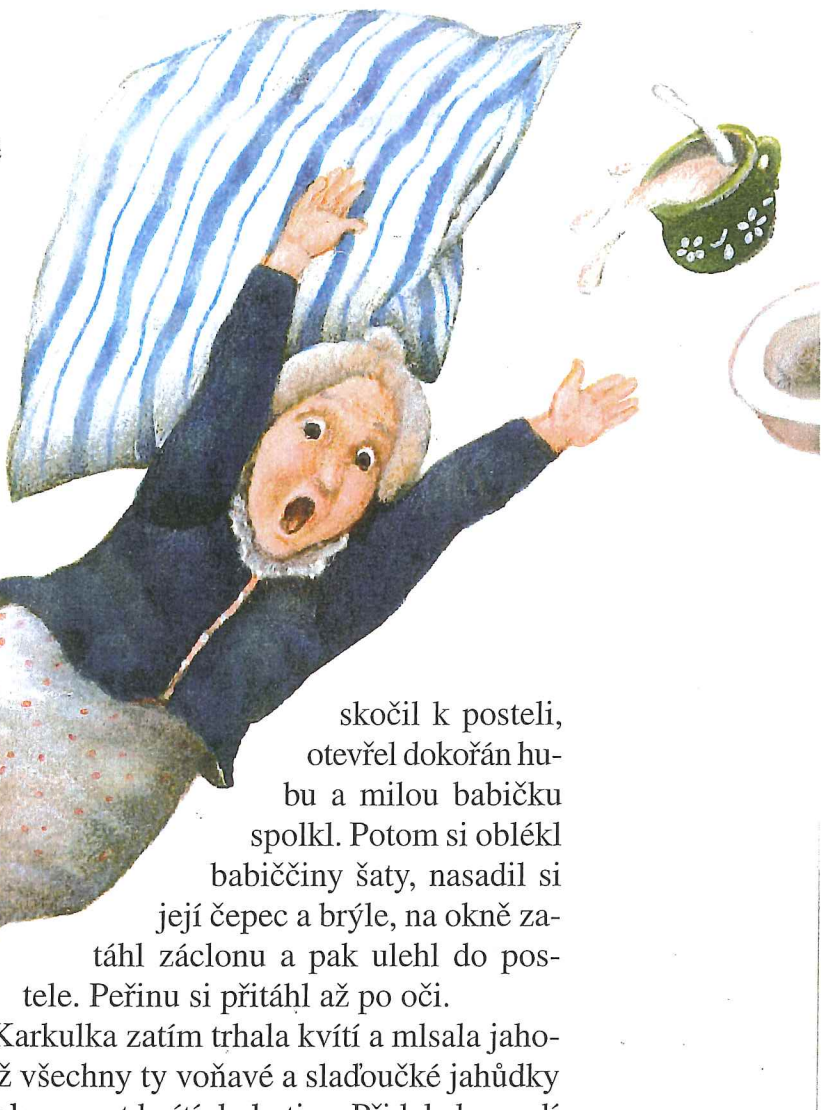
Vlk zatím uháněl k babiččině chaloupce. Zafukal na dveře a čekal.

„Kdopak to je za dveřmi?“ ozvala se z chaloupky babička.

„To jsem já, Červená Karkulka,“ odpověděl vlk.

„I jen pojď dál, Karkulko. Jsem v posteli, víš, trochu stůňu,“ zavolala babička.

Vlk se protáhl dveřmi,

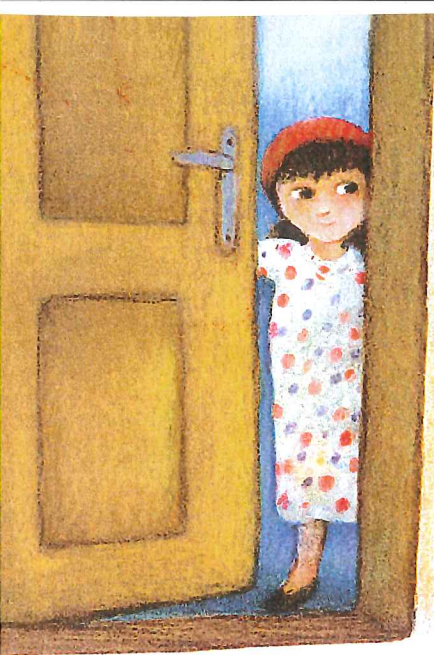
skočil k posteli, otevřel dokořán hubu a milou babičku spolkl. Potom si oblékl babiččiny šaty, nasadil si její čepce a brýle, na okně zatahl záclonu a pak uleh do postele. Peřinu si přitáhl až po oči.

Karkulka zatím trhala kvítí a mlsala jahody. Když všechny ty voňavé a sladoučké jahůdky sezobala, začala rovnat kvítí do kytice. Přidala kapradí a všechno svázala několika stébly trávy. Do jedné ruky vzala kytku, do druhé košík a šla cestou k babiččině chaloupce. Prozpěvovala si jako ptáček a těšila se, že babičce udělá takovou pěknou kyticí radost. Netrvalo dlouho a Karkulka byla u chaloupky. Ale co to? podivila se, okénko je zavřené, záclona zatažená, zato dveře jsou dokořán.

„Babičko, dobré ráno!“ zavolala ve dveřích Karkulka. Nikdo se však neozval. Jakkpak to? pomyslela si, vždycky mi je u babičky tak dobře, ale dnes to je jiné. A jaké je ve světnici šero! Holčičku přepadla úzkost.

Rozhlížela se, a tu uviděla babičku ležet v posteli.

„Ach, babičko!“ zvolala Karkulka. „Snad nestůněš?“ Ale babička neodpověděla.

Karkulka odložila košík i kvítí a přistoupila k posteli. Babička byla zachumlaná v peřině, čepce měla stažený hluboko do čela, oči jí pod brýlemi svítily a vůbec vypadala jaksi podivně.

„Jejda, babičko, jak to, že máš tak veliké uši!“ podivila se Karkulka.

„To abych tě lépe slyšela,“ ozvalo se pod čepcem.

„A babičko, proč máš tak veliké oči?“

„To abych tě lépe viděla.“

„A babičko, proč máš tak veliké ruce?“

„To abych tě lépe chytla.“

„A babičko, proč máš tak veliký nos?“

„To abych tě lépe cítila.“

„Jejdanánku, babičko, proč máš tak velikánskou pusu?“

„To abych tě mohl líp sežrat!“ vykřikl vlk. Vyskočil z postele, otevřel hubu a chlamst! – slupl Červenou Karkulku jak jahůdku.

„Dolů s tou maškarádou,“ řekl si a odhodil babiččin čepce i brýle. Poplácal se spokojeně po plném panděru a zase si lehl do babiččiny postele. A hned chrápal jak na lesy. Jeho chrápání se rozléhalo široko daleko, jako by tu někdo řezal dříví.

V tu dobu šel po cestě kolem chaloupky myslivec. „Jakpak to, že babička dnes tak chrápe,“ podivil se. „To se mi nějak nechce líbit. Raději se podívám, jestli se tam něco nestalo.“

Vstoupil do světničky, a co nevidí! Na posteli, s břichem jak kupka sena, je rozvalený vlk a chrápe, až se chalupa třese.

„Takhle to je tedy,“ povídá si myslivec. „Teď mi neutečeš, ty loupežníku! Na tebe už nějakou dobu číhám!“

Popadl pušku, aby vlka zastřelil. Ale pak ho napadlo: kam se poděla babička? Jestlipak ji ten darebák nesežral? Třeba ještě babičku zachrání. A tak odložil pušku a vzal svůj myslivecký tesák a opatrně

